

EN PATUFET

Hi havia una vegada...

Un dia, la mare estava fent el dinar i quan ja ho tenia tot a punt per coure l'olla, es va donar compte que se li havia acabat el safrà. En Patufet, que estava per allà i va sentir com la mare s'exclamava, va dir:... un pare i una mare que tenien un fillet tan petit, tan petitet... que li deien en Patufet.

“Mare, si no hi ha safrà... jo us en puc anar a buscar”

La mare, escandalitzada per aquesta idea, li va contestar:

“On vols anar tu tan petit!!! No veus que, com que ets tan petitó, la gent no et veuria i et podria trepitjar?”

En Patufet va reclamar: “Mare!! Jo vull anar a buscar safrà!!!! Hi aniré cantant així, encara que no em vegin, em sentiran!!!”

Després de molt fer-se pregar, la mare va acceptar i li va donar un dineret per anar a buscar safrà. D'aquesta manera en Patufet va sortir al carrer i es va dirigir cap a la botiga, carregat amb el diner i tot cantant:

“Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet”

Quan va arribar a la botiga, tot content d'haver-ho aconseguit, va entrar i va demanar un dineret de safrà. El botiguer que sentia una veu, mirava per tot arreu, però no veia a ningú “Ei, que no em veieu!! Vejam si em despatxeu un dineret de safrà!!”

El botiguer va tornar a mirar i, de sobte, va veure un dineret que es bellugava a terra. Va agafar el dineret i en el seu lloc hi va deixar una paperina de safrà. En Patufet va sortir de la botiga i va enfilejar al camí cap a casa:

“Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet”

La gent que anava pel carrer, en veient una paperina sola cantant pel carrer, s'amagava als portals. Quan va arribar a casa seva, la mare no s'ho podia creure, En Patufet havia anat sol a comprar el safrà i hi havia fet prou bé. Quan en Patufet va demanar-li per portar el dinar al pare, que estava treballant al camp, la mare va dir que no, el cistell pesava massa i l'hort era massa lluny. Però en Patufet no va callar fins que al final ho va aconseguir.

I en Patufet, carregat amb el cistell del dinar se'n va anar a cercar son pare, i pel camí anava cantant:

“Patim, petem, patum, homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet”

La gent del poble, espantada en veure passar un cistell tot sol que cantava, s’amagava dins de les cases. En Patufet va anar caminant fins que va sortir del poble. Quan ja portava una bona estona caminant, i quan ja estava força cansat, va començar a ploure i, corrents, en Patufet va anar cap a un camp proper i en va amagar sota una col prou gran.

Al cap d’una estona, un bou que pasturava per allí, va veure la col i se la va menjar. I sense adonar-se’n, també es va engolir al pobre Patufet que era a sota amagat.

Quan el pare d’en Patufet va arribar a casa i la mare li va preguntar pel seu fillet, aquest va dir que no l’havia pas vist i que, a sobre, no havia pogut dinar ja que ningú li havia portat el cistell. Es va fer fosc i en Patufet encara no havia tornat a casa, i els seus pares, molt preocupats, van sortir a buscar-lo. Al cap d’una bona estona, en un camp, van trobar el cistell que el Patufet portava i, aleshores, van començar a cridar:

“Patufet, on ets? Patufet, on ets?”

En Patufet, que els va sentir al cap d’una estona, va contestar: “A la panxa del bou, on no hi neva ni plou”

Però els pares no el sentien ... “Patufet, on ets?”
“A la panxa del bou, on no hi neva ni plou”

De sobte, els pares van sentir la veueta d’en Patufet, i van saber on era. Però com el podien treure de la panxa del bou?

Van començar a donar menjar al bou... i més menjar ... i més menjar ... i el bou, es va anar inflant ... inflant ... inflant... Tant i tant es va inflar de menjar que, al final, el bou es va tirar un pet i en va sortir ... en Patufet!!!!

I vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte ja s’ha acabat.

Conte tradicional